

Den sorte Dame.

— Roman af —

M. F. Yorkings.

(Fortsat.)

„Hvad er det da, De absolut vil vide?“
„Jeg vilde gerne vide, om De har set noget?“
„Om jeg har set noget? Naturligvis en hel Mængde Ting.“
„Hvad jeg mener,“ svarede Fruen Garparb, „er det, at De ikke set Gjenfærdet, den sorte Dame?“
„Ja, men et Spøgelse er hun da rigtig nok ikke,“ lo Linda.
„Nej, men Fru Hubbard kan se Gjenfærdet og ved at fortælle om det. Hvor kan det være, at De har boet et halvt Aar i Carrisbrooke og ikke har set det mindste?“
„Hvad er det da, der gaar igjen her paa Carrisbrooke?“
„Linda.“
„For det første den sorte Dame, saa en sort Kat, saa et hønlende og sultende Bæsen. Man siger, at ogsaa Arabella skal spøge omkring.“
„Jeg tror ikke paa den Slags Ting.“
„Jeg siger blot, vent. De siger, at De aldrig er kommen i Nærheden af den østre Fløj?“
„Aldrig. Den er lukket af, og ingen sætter sin Fod der.“
„Fordi den sorte Dame huserer der.“
„Og hvem er denne sorte Dame? Eller rettere, hvem var hun?“
„Man siger, en Fru Holrop, som har levet paa Georg den andens Tid og af Stingsyge skal have hængt sig i den østre Slotsfløj.“
„Saa skal jeg sandelig nok vogte mig for at komme i Nærheden af denne Del af Slottet,“ mente Linda.
„Det vil ikke nytte Dem stort,“ svarede Fruen Garparb triumferende, „thi den østlige Fløj vil komme til Dem. Jeg brænder af Begjærlighed efter at tale med en, der har set „den sorte Dame“ med egne Øjne. Og nu forvel!“

XI.

Kort efter dette Møde blev Sir Holrop syg af Førfælselse, og Linda viste sig som en saa taalmodig, omhyggelig og kjærlig Plejerske, at Højmodigheden rorted sig i den blindes Bryst, og han forskrev en pragtfuld Sælhundestindskaabe fra London — som Julegave til hende. Den kostede fyrretøve Guineer, og da Leed bragte sin Herre Regningen, stønnede denne, der har for har hang mere og mere ved sine mange Penge.
Linda, som intet anede om dette Efterspil, overrøste ham med den hjerteligste Tat, da han bragte hende Foræringen Juleaften. Hun var henrykt over den varme Kaabe, der var saa lang, saa blød og varm og — saa klædelig.
„De vilde gjerne i Kirke for at vise den — ikke sandt, jeg kan meget let gjætte Deres Tanker?“ spottede den gamle Herre.
„Jeg vilde ganske vist — med eller uden ny Kaabe til Kirke Juledag,“ svarede Linda rolig.
„Naa, da De har været fjorten Dage hjemme og plejet den gamle trosfast, skal De saa Lov til at gaa og til at lægge et Par Skilling fra den blinde i Carrisbrooke i Fattighøjslen.“
Juleklokkerne klang smukt i den klare Frostluft, da Linda vandrede ad den snebedækkede Kirkesti Julemorgen. Den friske, kolde Luft og den hurtige Gang forstjælede den fine Møde paa hendes Kinder.
Klokkeklangen forstummede just da hun gik gjennem den sydlige Kirke op til Holrop'ernes Kirkestol, der var rummelig og forsynet med Kæsestole, en Kalkedon og et Bord. Lige over for var Familien Dorets Stol.
Linda tænkte forstærkt Blodet, da hun troede at se type Far Dine rettede paa sig. Hænde hun havde Mod til at løfte Blodet nok en Gang, vilde hun have opdaget, at der kun var fem Personer i Stolen lige over for hende: Hr. Dore ved i fuld Puds, skjælende efter hende over Gulbnetten — Fru Dore, i kostbart Pelsværk, stirrende hælt paa hende med ustrømt Nysgjerrighed og Forundring — Fru Dorets Søster, en salmet Udgave af den smukke Søster — Oberst Campbell, en ældre, men vel konserveret Vaabenbroder af Kaptejn, der havde indfundet sig til Jagt — Kaptejn Dore selv, en fornem smul, mandig Skikkelse, hensunken i Tanker.
Da Gudstjenesten var til Ende, den sidste Hymne var forstummet, og der var samlet ind til de fattige, brød Menigheden op.
Linda, som ingen Venner havde at træffe sammen med, intet „glædelig Jul“ havde at give eller modtage, gik hurtig over Kirkegården.
„Hvem — hvem var det i Holrops Kirkestol?“ spurgte Hr. Dore Fruen Cotton, der prangede i et rubinrødt Toilette, brændt med Sobelkind. „Hun er den koncentrerede Familjetype! Vidste jeg ikke, at Arabella havde hvilet her paa Kirkegården i over tyve Aar, turde jeg spørge paa, at hun havde siddet lige overfor mig i Kirken i Dag.“
„Den koncentrerede Familjetype!“ vrængede Fruen Cotton med sin utaalelige Paafuglelatter. Og med et Stikblik til Kaptejn Dore vedblev hun: „Vil De dog gaa gjærne vide, hvem det er? De er ligeledes nysgjerrig, og jeg saa Dem sidde og stirre paa denne Stabning i Kirken.“
„Jeg forsikrer Dem —“ indvændte Kaptejnen.
„Jeg forsikrer Dem,“ afbrød den rige Arving ham, „at denne Pige, som De anser for Gud ved hvem, er hverken mere eller mindre end — Hr. Holrops Dplaserinde.“

„Hun maa være en Slagting! Jeg kunde gjøre min Ed paa, at hun har den ægte Holropske Næse,“ paastod Hr. Dore.
„Deres Indbildningskraft løber af med Dem, Hr. Dore. Holropsnæse! Han har fundet den pladsfugende Pige i London og aldrig hørt om hende før. Holrop tog hende af Naade og Barmhjertighed, thi hun var i Nød — hun havde heller intet Vidnesbyrd og ingen, der kunde anbefale hende.“
Da Fruen Cotton havde ført dette skarpe Hug mod Lindas gode Nytte, saa hun sig triumferende omkring i Kredsen.
Fru Dore rettede sig smilende i Sædet. Hun havde frygtet for at møde den smukke unge Pige i Selvfølelsen som Kvalinde, nu sølte hun sig havet derover.
„Hvis Hoas! Vidnesbyrd og Anbefalinger!“ vrisjede den brave Hr. Dore. Hun har et retskaffent, uskyldigt Ansigt, det kan enhver se. Hvorfor det for Resten end stod sig med hendes Moralitet, hun kunde saamænd ikke skade Holrop'erne, for de have jo aldrig ejet nogen,“ sluttede han leende.
„Hun var ligesom latterlig pyntet for sin Stand,“ bemærkede Fru Dorets Søster, der var meget tarveligt klædt. „Og saa lagde hun to Guldstykker i Bøssen, hvor latterligt.“
„Maaste et Sonoffer,“ mente Fru Dore.
„Tror De ikke, det kunde være passende at skifte Samtaleemne i Betragtning af, at det er Juledag, og at vi blive ansete for folk, der intet ondt tale om Resten?“ spurgte Kaptejn Dore med rolig Overlegenhed.
„De er evig og altid i Opposition, Rupert,“ snærrede Stifmoderen. „Harde vi sagt, at hun Stabning var en Engel, saa straks vilde De have forjagt paa at bevise det modsatte.“
„Jeg har endnu aldrig hørt Dem kalde en af Deres Medfødsre en Engel,“ sagde Rupert med et Smil.
„Kjæles nu ikke, men lad os komme hjem, jeg saar allerede folde Bødder,“ sagde Hr. Dore argerlig.
„Jeg kjæles aldrig med nogen, Johan, og allermindst om et saadant Bæsen!“ svarede hans Hustru, som gjerne vilde have det sidste Ord. „Gud ske Lov for, at vi ikke saa hende andre Steder at se end i Kirken!“
„Og selv der behøver De ikke at se hende, hvis De ikke vil. De kan trække Gardinet for Deres Kirkestol,“ bemærkede Stifmoderen, der ikke lod til at ville give tabt.
Linda May vandrede sin Vej, uden nogen Anelse om den Strid, hvis Genstand hun havde været.
I Parken mødte hun Nany, blusende, med en Buket paa Brystet og med sin Kjæreste under Armen. Hun raabte muntert:
„Vi gaa til Barvoogterhuset og spise hos de gamle, men jeg kommer tidlig hjem, Fruen, thi Fru Hubbard har i Dag en daarlign Dag!“
Linda gik videre. Hun kunde ikke væge sig mod en let Misundelse over for den lyssaltige Nany. Hvordan det vel kunde være at gaa saaledes ved den forlovedes Arm? For hende, mente Linda, vil en lykkelig vel aldrig komme — hun vilde forblive „Dplaserinde og Selvfødsdame“ hos gamle Folk, til hun selv var bleven gammel, og Djuene ikke mere vilde gjøre Tjeneste. Lykkes det hende indtil da at saa saa meget sammen, at hun ikke behøvede at lide Nød paa sine gamle Dage, saa kunde hun prise sig lykkelig.
Trods denne melankolske Fremtidbetragtning havde den unge Pige en god Appetit til Juleaftensnabverden. Maaste var dette Grunden til, at hun var meget urolig om Natten og blev plaget af stygge Drømme.
En Gang so'r hun Njælende op af en saadan Drøm. Hvilken Begjæring det var, at kunne føle sig sikker i sin gode, bløde Seng, medens den truende Skikkelse af en Mand, der stod højt over hende med en Kniv i Haanden, var forfunden. Linda drog et Lettelsens Suk. Dog hør: Hvad var det? Et andet Suk eller maaste Gjenlyden af hendes eget?
Det var en maanlys Nat, og da Vinduesstobberne ikke var lukkede tæt for, saldt der en smal Lysstribe ind i Værelset.
Søvnbrillen saa Linda paa Maanestriben, da — hun snappede efter Luft og hendes Hjertes Slag standede pludselig. Hvad var det, hun havde set? Lysstrimen var pludselig bleven formørket af et eller andet, som havde trængt sig ind imellem Vinduet og hendes Seng.
„Er der nogen?“ spurgte Linda med saa hæs og svag en Stemme, at det bares hende selv for, som kom den fra det vide sjarne.
Intet Svar.
Endnu en Gang hoistede Linda bevende:
„Er der nogen?“
Som et Suk klang det tilbage, og atter saldt Lysstrimen over Gulvet i sin fulde Længde — Mennesket eller Gjenfærdet, hvad det nu havde været, var forfunden.
En frygtelig Rædsel greb den unge Pige. I Nattens Stilhed føles alt usforklarligt som overvældende uhyggeligt og ryster Nerverne. Fuld af Skrak gjemte Linda Ansigtet i Puderne og trak Djuene over Hovedet. Saadan laa hun uden at saa Vind i sine Djuene og halvtødt, indtil langt om længe Morgengryet forløste hende.

XII.

I Juleangen blev der pyntet op paa Carrisbrooke. Der blev sættet endnu to Tjenere, og den store Spisefal og Billedværelset blev lystede ud og oparbejdede. I den moderne Del af Slottet blev der gjort et Par Soveværelser godt i Stand.
Da disse Forberedelser var til Ende, indfandt Gæsterne sig: Hr. Isaa Holrop og hans Søn Alfred.
Det var allerede temmelig mørkt, da de traadte ind i Sir Holrops Værelse.
Linda havde læst op, saa længe hun kunde se, og sad endnu i Værelset henne under Vinduet, da de fremmede traadte ind. Hun rejste sig for at forlade Stuen.

„Vid, hvor De er!“ raabte Sir Holrop til hende. „De behøver ikke at gaa bort, May. — Hvorfor gaar det dig, Isaa? Og dig, Alfred? Det glæder mig at se eder, det vil sige, at vide eder her. — Hun der er mit Djenlyst for Tiden, min Dplaserinde, Fruen May.“
Linda bukkede for Herterne. Det var allerede saa mørkt, at hun ikke kunde se deres Ansigter. Derimod lagde hun straks Mærke til, at Isaa talte i en ærbødig Tone til Brodersren, medens hans Søn udstødte de saa Ord, som han talte, temmelig kort og barsk, som var det ham overhovedet imod at tale. Linda var helst gaaet sin Vej, men mod Herrens Forbud lod dette sig ikke gjøre, og hun forholdt sig derfor stille i sin Krog og strillede videre.
Isaa sagde, at han og Sønnen agtede at tilbringe et Par Maanedre paa Carrisbrooke. Til Julen og de store Højtider skulde blodsbeslagtede altid komme sammen. De var jo nu ikkun tre tilbage, sukkede han til Slutning.
Endnu inden hun havde set hans Ansigt, sølte Linda en instinktævsig Uvilje over for Hr. Isaa. Hans hele Maade at tale paa, røbede Hyltæren. Og nu oven i Kjøbet dette Suk. Stulde det virkelig gjøre ham ondt, at han var sin Broders Arving?
I det samme bragte Leed en Lampe ind, og en Tjener fulgte ham i Hælene med nok en, saa at det blev ganske lyst i Stuen.
Linda saa paa de fremmede. Den yngste af de to sad nærmest ved hende og saa paa hende med en Art flegmatisk Nysgjærlighed. Han var ældre, end hun havde troet, han maatte være højt oppe i Tredidderne; hans skarpt højede Næse, de funklende og mørke Djuene gav hans Ansigt et slet og barsk Udtryk.
Der var noget af en Messtofeles i dette Ansigt. Hans høje slanke Skikkelse var klædt med omhyggelig Elegance, dog uden Kapferi. Alfreds stærke Blik saarede Linda, og hun lod sit Blik glide over paa Faderen.
Hun saa Isaa Holrop sidde lænet tilbage i Lenestolen, med Armen over Brystet og Blikket stift rettet paa hende med et Udtryk af Rædsel. Det kunde da umuligt være hans Ansigtis sædvanlige Udtryk, der maatte være noget, der havde indjaget ham en dødelig Skrak — noget bag ved hende? Linda vendte sig forlegen om og skattede tilbage. Nej, der var intet. Sandelig det var jo hende selv, som han sad og stirrede saa forferdet paa. Linda stirrede igjen, hun kunde ikke andet.
Isaa Holrop var ikke stor og ikke stærk, men velproportioneret. Hans skolede Bæse var omgivet af en Krans af hvide Haar, der stak selsomt af mod de bukkede forte Bryn og mod hans farte Overkjage. Hans Underkæbe var ualmindelig stærkt udviklet, hvilket gav ham et visse kraftigt, men just ikke tiltalende Udseende. Manden saa ud, som var han ikke alene halsstarrig, men ogsaa grusom. Til disse udprægede Karaktertræk kom i dette Djeblit et Udtryk af Frygt, ja af en naanløs Rædsel.
„Hvad er der med dig?“ lo Sønnen. „Du ser ud, som om du havde set et Spøgelse!“
„Et Spøgelse?“ svarede Faderen og mandede sig op. „Nej, men Fruen May har en stor Lighed med en ung Pige, jeg har kjendt for lang Tid siden.“
„Aha, en gammel Flamme! Lever hun endnu eller er hun død?“ spurgte Alfred i en let henlasket Tone.
„Hun er død for længe siden. Men saadanne overraskende Ligheder ryste en i første Djeblit,“ svarede Isaa og so'r med Vømmetørklædet over Panden. „Gamle Minder paa bestandsdig en overvældende Virkning paa mig. Dog, jeg er træt og vil hvile mig lidt, før vi spise.“
Med disse Ord rejste han sig og forlod Værelset med Skridt, der var ualmindelig elastiske for en Mand af hans Alder. I Døren vendte han sig endnu en Gang og saa paa Linda.
* * *
Hvad monstro havde ført Isaa Holrop bort fra hans elegante Gjæstgæst i et af Londons livligste og fornemste Karakterer til det ensomme øde Slot, der tilhørte hans Broder, bort fra hans Klub, hans daglige Disparti og hans Forretninger, midt om Vinteren ud paa Landet? Den yderste Pengeangel.
Og hvad havde bevæget hans Søn til at ledsage ham, bevæge ham til at forlade Spillebordet, der var blevet ham en Livsformbehov, og Theatrene og hele det brogede Selskab, i hvilket han søgte og fandt sin Morlskab?
Den selv samme uimodsaelige Bevæggrund: Pengeangel.
Han var kommen for at „tappe“ den gamle gjerrige Dnsel lidt, det forstaaer sig i al Venskabslighed. Alfred Holrop var en Ødeland, som levede langt over Evne og havde drevet det saadan i Aaringer. Han skylte Hestehandleren, Juveleren og Vinhandleren, Skredderen og Leererandører i alle Brancher, paa hans Skrivebord laa store Bunker af ubetalte Regninger.
Det var hidintil lykkedes ham ved at spille og vædde, ved at betale gammel Gjæld med ny, at holde sig oven Vand, men nu gik det ikke længere. Hans Behændighed med Kortene og Tærningerne havde begyndt at vække Mistro. Han havde set sig nødt til at være forsigtig, og som Følge heraf havde han i saa Tider tabt en meget betydelig Sum. En Spillegjæld, altsaa en Vresgjæld, maa betales. Spørgsmaalet var kun, hvorledes.
Hans Faders Lomme var lige saa tomme som hans egne, og der stod nu kun et imellem ham og den fuldstændige Ruin: den rige Dnsel. Ja, hans Forhold var forvovlede. Og dog var de ikke mere trostjælske end Faderens, der sad foran Kamindens i sit Værelse, til hvilket han havde trukket sig tilbage, og saa mørkt hen for sig. Af og til greb han til en Flaske Cognac, der stod paa et Bord ved Siden af ham, for at vække de slumrende Livsaander.
Isaa Holrop var Bankier; han var en Mand med Ansæelse, Indflydelse, Rigdom, og hans Navn gjaldt som tilstrækkelig Sikkerhed for Tusinder. I Verdens Djuene var han Hæderligheden selv. Men at Skindet bedrog, vidste ikke kun han alene. Hans Navn havde endnu en god Klang paa

Børsen og ved alle Banker; han gav med rundelig Haand alle Indsamlinger i velgjørende Djern og havde Ord for at være Barmhjertigheden selv. Burgundervinen i hans Kjelder var fortrinlig, hele Verden prisste ham som en ualmindelig Mand, han bevægede sig i de fineste Kredse i London og nød almindelig Højagtelse. Hans Banthus gjaldt for at være lige saa grundmuret som den engelske Forfatning — til Trods for alt dette, vidste han, at de smalle, magre Hænder, som han i dette Djeblit varmede ved Kamindens, var træde af de Smykker, som man kalder Haandjern.
Isaa Holrop var en Falskner. Tre af hans Banthus rigelige Klienter havde ved en Materialiter bekræftet Fuldmagt bemyndiget ham til at have Renterne og Dividenderne af deres Aktiekapitaler; men han havde forfalsket Fuldmagten, saa den bemyndigede ham til ikke alene at have Frugterne af Kapitalerne, men til at disponere over Kapitalerne ved at sælge Værdipapirerne, og han havde anvendt disse Penge til at dække sine egne Vekslers med. Det var et Veksel paa tredive tusinde Pund Sterling, som Isaa Holrop havde tilvendt sig paa denne bedrageriske Maade. Intet Under, at han var bleven nervøs og mager i den sidste Tid, og at han kun med Anstrengelse formaade at gjøre glade Miner til slet Epil. Hans Banthus havde lidt tunge Tab, og de vovelige Spekulationer, som han havde indbladet sig paa, for om muligt med et Slag at bringe Forretningen paa Fode igjen, var uheldig mislykkedes og havde tvertimod bragt ham til Kamindens Rand.
Saaledes var de to Mand, Fader og Søn, komne til Carrisbrooke med den faste Bestumning, ikke at forlade Slottet, før Slotsherren havde punget ud med en klækkelig Sum af sine rige Midler.
„Hvilken frygtelig Lighed!“ stønnede Bankieren, da han sad foran Kamindens og grublede. „Det bares mig for, som var det den døde, der stod for mig. Derfor det nu var Barneret! Men det er jo umuligt! Jeg maa straks i Morgen tage Pigen i Skarp Forhør. Hvad skulde vi gjøre, hvis hun nu havde Veksel? Snaa! havde hun Veksel, saa lod hun sig ikke nøje med Posten som Dplaserinde! Isaa Holrop, hvad er der dog nu blevet af dine Nerver, at du saadan lader dig skræmme af en Skygge? Madam Hubbard maatte jo vide det!“
Ved Bordet drak Isaa Holrop, der ellers plejede at være meget maadsholden, usædvanlig meget af Broderens gamle fortrinlige Portvin. Han var derfor ualmindelig ophibst og meget urolig, skjønt han ikke sagde meget; men Sønnen lagde ikke Mærke dertil fordi han selv var slysselsat med sine egne forvovlede Afjærer, i alt for høj Grad til, at han kunde være en ivrig Jagttager.
Linda May havde nu fuldstændig forvundet Skrakten fra Juleaften og beroligede sig selv med, at alt formodentlig havde været Indbildning, maaste Følgen af Bubbingen, hun havde spist, og som havde fremtaldt et Mareridt. Men desuagtet havde hun søgt for, at der for Fremtiden brandte Lys i hendes Soveværelse.
Men saa en Nat vaagne Linda pludselig ved et Lufttræk fra Døren, der samme Nu slukkede Natlampen. Det var ganske mørkt i Værelset. Medens Linda søgte at forklare sig dette i Halsønsne, bares det hende for, som hørte hun en Rats sagte Spinden ved Siden af Sengen og derpaa en fart, hul Hoste. Og nu igjen! Den kolde Soed sprat ud af hendes Pande, og hun maatte samle alt sit Mod for at kunne saa de Ord frem:
„Hvem er der!“
Intet Svar.
Endnu en Stund lyttede Linda i aandeløs Spænding, derefter lagde hun Hovedet tilbage paa Puden og søgte at bilde sig selv ind, at det havde været et Sansebedrag, at det kun havde været en Drøm, et Mareridt som sibt.
Den næste Nat var Natten efter Gæsternes Ankomst. Hele Dagen havde Linda hjulpet Nany i Huset, havde forrettet et Vrind i Byen og bag efter Løst op for den blinde, til hun var bleven saa ganske hæs. Hun sølte sig dødt og gik til Sengs. Hun vækkedes igjen, denne Gang ved, at et Stykke Brænde raslede i Kamindens. Da Jlden endnu brandte saa lystig, kunde det ikke være langt ud paa Natten. Hun blev derfor overrasket, da hun hørte Klaffen slaa et. Altså raslede det i Kamindens, og denne Gang oplyste et Par flammende Tunger for en sluttet Stund en Del af Værelset med et rødt Skjær.
Det var kun et Djeblit, dog var det nok til, at hun nebe ved Sengens Fodgjærde kunde sjne en foroverbøjet Skikkelse, og det bares hendes ser, som sølte hun et Par mørke Djuene rettede paa sig.
Det var en kvindelig Skikkelse, som sad der ved Foden af Sengen, indhyllet fra Isse til Fod i en vid hølgen fort Kaabe.
Gud i Himlen! Kunde det være den sorte Dame?
XIII
Da Linda var paa det Rene med, at den saa meget frygtede mystiske „sorte Dame“ duede i hendes Nærhed, kom der en forferdelig Gru over hende. Hjertet bankede, som skulde det springes, og Haaret rejste sig paa hendes fugtige Pande. Med skjælvende Hænder trak hun Djuene over Hovedet, for ikke mere at se eller høre. Hun fandt heller ikke Mod til at spørge, hvem det var. Men hendes Rædsel havde endnu ikke naaet Topunktet.
Skikkelsen maatte pludselig have rejst sig, thi hun kunde høre, at der nærmede sig Skridt fra Sengens Fodende, og — Blodet standede i hendes Arer — der var en Haand, der greb fat i Djuene med et fast Tag og trak den bort fra hendes Ansigt. Hun forsøgte forgjæves at holde fast paa Djuene, hendes Fingre mødte to marmorcolde Hænder, hvis Bevægelse fylde hende med ny Gru. Men i det samme hørte hun en sagte dyb Stemme sige: „Vogt dem for Isaa Holrop og hans Søn!“
Hvorvidt Skikkelsen har sagt noget mere, kunde hun se mere ikke afgjøre, thi en dyb Afmagt holdt hendes Sanser omtaget.
(Fortsatles.)